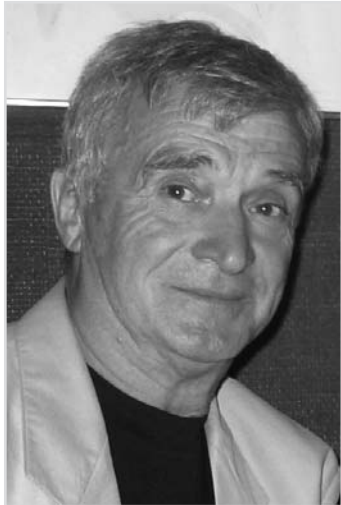

Šesti deo

MILUTIN ŠOŠKIĆ - ŠOLE - legenda našeg fudbala

PRLJAVE VODE FUDBALA

Za prvi tim Partizana, odigrao je oko 500 utakmica. Igrao za reprezentaciju Jugoslavije 50 puta. Za Olimpijski tim preko 20 puta. Odigrao je petnaest utakmica za omladinsku reprezentaciju Jugoslavije. Igrao za tim sveta, 1963. godine. Za to vreme osvojio je četiri prvenstva Jugoslavije. Bio vicešampion Evrope u fudbalu. Osvojio zlatnu medalju u Rimu 1960. godine. Četvrto mesto na prvenstvu u Čileu, 1962. proglašen sa Šrojfom, za najboljeg golmana turnira na svetском prvenstvu. Njegova prva i poslednja utakmica u dresu Partizana bila je protiv tada najboljeg tima na planeti Realu iz Madrida.

Po povratku iz Nemačke nije imao jasnu predstavu svoje dalje budućnosti. Jedino je znao da želi da igra i dalje, jer je bio u svojim najboljim godinama. Nije mogao da se pomiri sa činjenicom, da sa trideset godina prestane da se bavi sportom, koji mu je život značio. Gajio je nadu da će se gospodin Maks, predsednik Kelna ipak smilovati i dozvoliti mi da nastavi sa aktivnim igranjem. Smatrao je da je to zaslužio svojim igranjem i ponašanjem, za petogodišnje nastupanje u klubu. Nakon tromesečnog upornog čekanja stigla je dozvola iz Kelna, da može da nastavi svoju karijeru ali samo u Partizanu.

To sam i tražio - produžava svoju iskrenu priču gospodin Šoškić - Još srećniji sam bio, kada sam pročitao u štampi, da su svi igrači Partizana izrazili želju da se vratim u njihovu sredinu. Ali ta moja velika radost bila je kratkog veka. Oni isti ljudi, koji su me bez moje volje i znanja prodali Kelnu, bili su protiv mog povratka u voljeni klub Partizan, i kategorički su rekli ne. Razlog u njihovom obrazloženju bile su moje godine i moja dva preloma noge, za koja su se bojali da su ostavili posledice na moje sposobnosti.

Imao sam tada 30 godina, a u timu su već igrala dva igrača starija od mene. A jako dobro su znali, da sam posle tih mojih preloma i povreda branio najbolje u svojoj karijeri.

Koji je pravi razlog i zašto Vas nisu primili ponovo?

Bojali su se moje pojave, popularnosti, otvorene i oštre reči koja bi uskratila njihova mešetarenja i prljave rabote u sportu i klubu.

Šta se onda desilo, i kako ste postali fudbalski trener?

Prestao sam da odlazim u moj klub, jer je to bilo bolje i za mene i za njih. Ali pošto bez fudbala jednostavno nisam mogao, jer je vreme provedeno u fudbalu ostavilo velike i duboke korene u meni, upisao sam višu trenersku školu, koja je trajala četiri godine i bila u rangu fakulteta DIF.

USPESI I PONUDE ZA TRENERA

Tako je Milutin Šoškić postao član trenerske organizacije Beograda. Iako tada jedan od najmlađih članova, biva predložen za prvog čoveka trenerske organizacije Srbije. Ubrzo posle toga, na izbornoj skupštini trenera Srbije, jednoglasno biva izabran za predsednika te organizacije, sa mandatom od 4 godine. Njegov rad i odluke koje je donosio za unapređenje našeg fudbala postajali su sve zapaženiji pa ga zbog toga biraju i za člana izvršnog odbora Fudbalskog Saveza Jugoslavije.

Zbog svih ovih funkcija, pretpostavljam da ste dobili ponude za trenera iz mnogih klubova ?

Pa jesam, jedna od tih ponuda je došla i od čelnih ljudi OFK Beograda, kluba koji sam posle Partizana najviše voleo. Prihvatio sam sa zadovoljstvom njihovu ponudu da budem prvi pomoćnik trenera prvog tima, a da mi glavni posao bude stvaranje igrača za prvi tim. Klub nije imao

para za dovođenje novih igrača, pa smo se opredelili da ih sami stvaramo iz sopstvene sredine i da iz malih klubova selektiramo talente koji ništa ne koštaju.

Istom brzinom kojom ste kao igrač napredovali krenuli ste u novom poslu, prelazili ste iz jedne selekcije u drugu i vrlo brzo postali glavni trener OFK Beograda?

Samo par meseci kasnije, zbog učestalih kritika sportskih novinara i članova uprave kluba, trener Marović je dao ostavku, pravdajući se bolešću. Tim je ostao na kraju sezone bez trenera, mnogi iskusni i dobri treneri su želeli to mesto i nudili klubu svoje usluge ali su ljudi iz kluba doneli neočekivanu odluku. Bez moje saglasnosti su odlučili da ja popunim to mesto. "Pošto smo te bez pitanja i saglasnosti postavili za trenera - rekli su mi - kaži bar kume koliko platu tražiš". Tako su me zvali u klubu. Rekao sam: Pošto ste me bez pitanja i moje saglasnosti postavili za trenera, onda mi sami i platu odredite, a sem toga moji uslovi su sledeći: Neću da učestvujem u premijama sa igračima, ne želim da mi se u posao mešate. Ja

Oni isti ljudi, koji su me bez moje volje i znanja prodali Kelnu, bili su protiv mog povratka u voljeni klub Partizan, i kategorički su rekli ne. Razlog u njihovom obrazloženju bile su moje godine i moja dva preloma noge, za koja su se navodno, bojali da su ostavili posledice na moje sposobnosti.

Imao sam tada 30 godina, a u timu su već bila dva igrača starija od mene. A jako dobro su znali da sam posle tih mojih povreda branio najbolje u karijeri.

od sada odgovaram za sastav tima, stručni rad, taktiku i rezultate a vi za politiku i finansije kluba. Ako budemo tako radili biće dobro i uspeh neće izostati, ukoliko tako ne bude, onda ćemo se bez ljutnje rastati."

Tako sam prihvatio tu nesigurnu i nezahvalnu ulogu.

Već prvog dana, uverio sam se da je taj posao mnogo teži nego što sam pretpostavljao. Tim je trebalo podmladiti jer je u njemu bilo igrača starijih od mene, a mnogi su želeli u inostranstvo. Iskreno sam im rekao da svako od njih odluči da li ostaje ili odlazi iz kluba i odmah to da uradi. "Najvažnije je momci da mira u kući bude"- govorio sam im. Takva moja odluka nije se svidela pojedinim ljudima u klubu, a kod novinara je naišla na žestoke kritike. Prognozirali su: "Ovaj Šole će već na startu u drugu ligu sa ovim timom". Njihovo pisanje i gunjdanje pojedina u klubu, nije me uzbuđivalo. Počeo sam da radim sa onima što su ostali i doveo deset novih, sasvim nepoznatih, ali veoma talentovanih igrača. Nisu koštali klub ni dinara. Imali su plate i premije koje su morali da zarade igrom i rezultatom. Imali su volje i talenta, a to je po meni bila garancija uspeha. Izborio sam se da im klub poveća plate

i premije, jer su dotle bile najmanje u ligi.

Kada klub nije mogao da podeli redovne plate, što se često dešavalo, Milutin Šoškić ostao je zapamćen i po tome što je najugroženijim i onima sa decom davao svoj novac, klub bi mu to nekad nadoknadio a nekada ne. Međutim i pored svih teškoćana, rezultati nisu izostajali čak su i za samog Šoškića bili iznenađujući. Svaka odigrana utakmica, za njega je bila prošlost, a svaka sledeća veliki izazov. Stari treneri i ljudi iz sporta govorili su, da su ekipa i on brzo sazreli. Tako je jedan posve mlad tim na kraju prvenstva bio treći, a iza sebe ostavio Partizan, Dinamo, Vojvodinu, Sarajevo, Radnički, Velež... i plasirao se za evropsko takmičenje KUPA UEFA.

Vaše učešće je donelo bolje poslovanje i finansije kluba, što je bilo važno za buduć rad kluba. Postali ste interesantan sagovornik za novinare, koje nikada niste simpatizali?

U pravu ste novinari mi nikada nisu godili ali sam ih zamolio da, kada tim pobedi za izjave pitaju igrače, a kada dođe poraz, tu sam ja da to objasnim. Igrači su po meni bili zaslužni za pobeđu a ja dežurni krivac za poraz. I to je bila novina u mom radu, koja je naišla na simpatije i kod navijača i kod novinara. Ali ti uspesi tima i nas trenera, nekome u klubu nisu odgovarali, pa je nastala borba za vlašću i gazdovanjem. Zbog takve atmosfere najviše je počeo da trpi tim. Bile su dve struje u klubu koje su vukle i igrače i mene na svoju stranu, obećavajući da će sa njima biti bolje. Bilo je pojedinaca u tim grupama, koji su igračima nudili novac da igraju slabo. Bilo je toliko zaoštreno da vam sve ne mogu reći, iz prostog razloga što neki od njih nisu više među živima, pa nije lepo da im se ime spominje, a da ne mogu da se brane. Dugo je potrajala ta borba za vlast u klubu ali javnost to nije primećivala zbog dobrih rezultata i visokog plasmana tima. I pored svađa, unutar kluba, tim je i sledeće sezone izborio četvrto mesto u ligi i ponovo se plasirao za evropsko takmičenje. Tako je definitivno potvrđeno da OFK Beograd, ponovo ima dobar tim.

ODLAZAK IZ OFK BEOGRAD

Kako je došlo do razlaska između Vas i kluba, odnosno novog predsednika kluba, koga ste vi predložili za tu poziciju?

Najpre je došlo do naknadnog razbijanja tima a onda su došli i izbori za novog predsednika. Prilikom izbora za novog predsednika, došao je čovek koga sam ja predložio, misleći da će uspeti da pomiri zavađene strane. Bio je to popularni glumac Ljubiša Samardžić, zvani Smoki. No ona narodna: "Daj čoveku vlast da vidiš kakav je", ovde se brzo potvrdila. Umesto da smiruje, on počinje još više da raspiruje vatru i svađu. Meša se u sve i zamišlja da je on i predsednik i generalni sekretar i prvi trener. Najviše mi je smetalo njegovo mešanje u sastav tima i taktiku. Morao sam da reagujem, pa sam mu na sastanku izvršnog odbora rekao: "Predsedniče, ovo vam je poslednji put da se

Nastavak na strani 29